

Arrest

nr. 90 574 van 26 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 8 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DECROOCK loco advocaat S. MICHOLT en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een sjiitische inwoner van Bagdad te zijn. U woonde sinds uw jeugd in de X-wijk, eerst in het huis van uw grootvader, nadien in een nabijgelegen appartement. Na uw huwelijk in 1996 werkte u als verdeler van chips in Bagdad. Omwille van uw huwelijk met de soennitische (I.H.H.) verbrak uw familie alle banden met u. Jarenlang had u niet of nauwelijks contact met uw familieleden. Enkel met uw neef (A.), met wie u samen bent opgegroeid, heeft u een sterke band.

Begin 2011 werd u gebeld door uw verre neef (K.). Hij vertelde u dat er ernstige complicaties waren opgetreden tijdens de bevalling van zijn echtgenote (Hu.). Hun kind stierf in het kraambed en ook (Hu.) was in kritieke toestand. (K.) vertelde dat ze dringend bloed nodig had en vroeg of u bloed kon doneren. U schoot hen ter hulp en met dank aan de bloedtransfusie kwam (Hu.) er opnieuw bovenop. Deze gebeurtenis bracht jullie dichter bij elkaar en nadien ging u regelmatig op bezoek bij (K.) en (Hu.). Na verloop van tijd merkte u dat (Hu.) toenadering tot u zocht. Ze toonde belangstelling in u en trachtte u te verleiden middels uitspraken als "jouw bloed is nu mijn bloed". U ging niet op haar avances in omdat ze de echtgenote van uw verre neef was.

In mei 2011 was u opnieuw bij hen thuis, toen (K.) werd opgebeld en onverwachts het huis moest verlaten. Met (K.) het huis uit en zijn dochter en bejaarde moeder in bed, bleven enkel u en (Hu.) over. (Hu.) begon haar verleidingsspel, dat u tevergeefs trachtte te weerstaan. U zei haar dat u het niet kon maken om iets met haar te beginnen. Uiteindelijk kon u zich niet langer beheersen en gaf u zich over aan haar avances. Die avond hadden jullie voor het eerst seks. De volgende dag voelde u dat u een fout had gemaakt. U besloot om het contact met haar te verbreken. Vijf dagen later belde (K.) u echter met de vraag waarom u niet meer langskwam. Vanaf dan begon u hen opnieuw op te zoeken. In de periode die volgde, had u driemaal seks met (Hu.), telkens wanneer (K.) het huis uit was.

Op 22 september 2011, dus na Ramadan, hadden u en (Hu.) opnieuw bij haar thuis afgesproken. Jullie hadden seks in de slaapkamer, toen u plots de stem van (K.) hoorde. U vreesde betrappt te worden, deed zo snel mogelijk uw kleren aan en liep de trap af. Plots stond (K.) voor u. U sloeg hem hard op het gezicht, hij viel bewusteloos, en u ontvluchtte het huis. In de wagen bracht u uw neef (A.) op de hoogte van het incident. Hij zei dat u naar zijn kantoor in Karrada moest komen, wat u ook deed. (A.) droeg u op om onder te duiken in zijn kantoor. Diezelfde avond wist (A.) u te vertellen dat (K.) naar uw huis was gegaan. (K.) had er in de lucht geschoten terwijl hij uw naam scandeerde en u met de dood bedreigde. Uw grootvader had gevraagd wat er hem bezielde, maar aangezien het om een erezaak ging, wou (K.) niets vertellen. Nog diezelfde dag stapte (K.) naar de sjeik van uw clan.

Op 23 september kwam (A.) opnieuw bij uw langs. Hij zei dat er op 25 september 2011 een taxi zou langskomen die u naar het noorden van Irak zou brengen. Hetgeen ook gebeurde. U verliet op 25 september 2011 Bagdad en u reisde naar het noorden. Op 28 september 2011 vertrok u vanuit Noord-Irak naar Turkije. U bleef tot 2 oktober 2011 in Turkije en vertrok dan in de koelbox van een vrachtwagen naar Europa. Op 9 oktober 2011 kwam u in België aan, de volgende dag vroeg u asiel aan.

Enkele dagen nadat u werd betrappt, kwam de clan bij elkaar om over de kwestie te praten. Er werd beslist dat u een maand de tijd kreeg om uw naam te zuiveren. Toen u in de maand die volgde niet kwam opdagen, werd u uit de stam verstoten. Uw verstoting was in principe een vogelvrijverklaring: u mocht door om het even wie gedood worden, zonder dat uw stam zich zou roeren.

Begin februari 2012 probeerden enkele getrouwen van (K.) uw dochter (D.) te ontvoeren. De ontvoeringspoging werd verijdeld en op 6 februari 2012 diende uw echtgenote klacht in bij het politiekantoor van Bab al-Sheikh.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: identiteitskaart dd. 24/09/2008, nationaliteitsbewijs dd. 25/09/2008, militair boekje, kopie woonkaart, kopie oude woonkaart, kopie voedselrantsoenkaart, kopie huwelijksakte dd. (onleesbaar)/06/1996, Arabische versie diploma, Engelse versie diploma, kopie certificaat afronden cursus AutoCAD, kopie attest syndicaat van landbouwingenieurs, kopie nieuwe identiteitskaart echtgenote dd. 31/01/2012, kopie nieuwe identiteitskaarten kinderen, kopie oude identiteitskaart echtgenote dd. (onleesbaar), kopie oude identiteitskaarten (Ha.) en (Hi.), kopie geboorteakte (D.), foto's van drie kinderen en echtgenote, foto van (Hu.), kopie verstotingsbrief dd. 26/11/2011, kopie politieaangifte dd. 6-7/02/2012.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist dat u niet aanmerking komt voor de Vluchtelingenstatus of de Subsidiare Beschermingsstatus. U slaagt er namelijk niet in om de door u ingeroepen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiare bescherming aannemelijk te maken.

Uw verklaringen over uw verboden relatie met (Hu.) en de problemen die er uit voortvloeiden zijn op meerdere vlakken weinig aannemelijk en zelfs ongeloofwaardig. Het Commissariaat-generaal heeft dan ook zeer ernstige bedenkingen bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Om te beginnen is het uitgangspunt van uw relatie met (Hu.) bijzonder merkwaardig. U verklaart dat uw neef (K.) u belde met de dringende vraag zo snel mogelijk bloed te doneren voor de stervende (Hu.) (zie CGVS, p.16). Het is opmerkelijk dat uw verre neef u belde met deze vraag. Doorheen het gehoor geeft u namelijk meermaals te kennen dat uw relatie met uw familie verre van optimaal was en dat u weinig of geen contact met uw familie had (zie CGVS, p.4-5, 16). Bovendien kan u geen

overtuigende reden geven waarom (K.) net u belde. U geeft enkele mogelijkheden, namelijk dat hij u belde omdat u in de buurt werkte, of omdat hij wist dat u O+ had, of omdat u familie was. U bent echter niet zeker wat de exacte reden was (zie CGVS, p.24). Het is merkwaardig dat u geen eenduidig antwoord op deze vraag kan formuleren. Men kan namelijk verwachten dat er een goede reden bestond waarom (K.), uit alle personen die hij kon contacteren, net een verre neef belde die weinig contact had met familie. Bovendien kan men verwachten dat u die reden kent, u had na de bloedtransfusie namelijk een goed contact met het koppel. Het is eveneens merkwaardig dat u enerzijds zegt dat (K.) zou geweten hebben dat u O+ hebt, om daarna meteen te verklaren dat hij het niet wist (zie CGVS, p.24). Dergelijke inconsistente verklaringen geven uw asielaars uiteraard een weinig geloofwaardig karakter. Verder legt u weinig geloofwaardige en/of weinig doorleefde verklaringen af. Zo beantwoordt u de vraag of u en (Hu.) soms seks hadden als de grootmoeder en de dochter thuis waren, laconiek met: "Ja, ze slapen toch niet bij ons" (zie CGVS, p.21). Dat u op dergelijke lichtzinnige manier antwoordt, mag gezien de ernst van de consequenties van uw overspel sterk verbazen. Daarnaast klemt het dat u van plan was met (Hu.) te trouwen van zodra ze gescheiden was – omdat het uw recht was om meerdere vrouwen te hebben – (zie CGVS, p.21), maar dat u tegelijk van plan was dat huwelijk geheim te houden voor uw echtgenote, omdat geen enkele vrouw polygamie accepteert (zie CGVS, p.21). Niet enkel wou u dus trouwen met de echtgenote van uw neef, u wou ook het huwelijk verborgen houden voor uw eerste echtgenote. Dat u op dergelijke lichtzinnige manier omspringt met daden die verreikende consequenties hebben, komt weinig geloofwaardig over. Verder klemt het dat u ondanks de risico's die aan het overspel verbonden waren, en ondanks het berouw dat u na het eerste seksuele contact had, onmiddellijk opnieuw contact zocht met het koppel nadat (K.) u had gevraagd waarom u niet meer langskwam (zie CGVS, p.17), temeer omdat u niet kan zeggen wat precies u aantrok in (Hu.), waardoor u bereid was om de risico's van overspel – met name de dood (zie CGVS, p.23-24) – te aanvaarden. Dat u deze vraag enkel beantwoordt met "Dat weet ik niet", komt heel weinig doorleefd over (zie CGVS, p.24). Men kan namelijk verwachten dat u op zijn minst een indicatie kan geven over wat u aantrok in de vrouw met wie u wou trouwen en voor wie u uw leven veil had. Het is eveneens zeer opmerkelijk dat u Irak verliet zonder uw echtgenote of uw kinderen op de hoogte te brengen van uw vertrek (zie CGVS, p.9). U verklaart dat ze pas in november, dus meer dan een maand na uw vertrek, via (A.) vernamen dat u vertrokken was (zie CGVS, p.10). Ook de verschillende verklaringen die u hiervoor geeft zijn weinig overtuigend: u verklaart dat u bang was dat uw echtgenote u zou verklikken, dat het logisch is dat u uw vlucht geheim hield en dat u geen sim-kaart had om haar te bellen (zie CGVS, p.10). Dat u gedurende meer dan een maand geen enkele poging deed om uw gezin over uw vertrek op de hoogte te stellen en dat ze het nieuws bijgevolg via uw neef moesten vernemen, blijft echter bijzonder merkwaardig en zeer weinig aannemelijk. Dergelijke verklaringen tasten uw geloofwaardigheid verder aan. Tot slot is het merkwaardig dat u niet weet wat er met (Hu.) is gebeurd. Meer zelfs, uit uw verklaringen kan worden opgemaakt dat u weinig of geen pogingen ondernam om haar te contacteren (zie CGVS, p.20). Dit klemt. Het gaat namelijk over de geliefde met wie u van plan was om te trouwen. Men kan dus verwachten dat u op zijn minst pogingen zou doen om te weten te komen wat er haar overkwam, temeer omdat jullie overspel voor jullie beiden ernstige repercussies had.

Daarnaast weten uw verklaringen over uw verstoting niet te overtuigen. Uw verklaringen zijn namelijk niet verzoenbaar met de inhoud van de door u voorgelegde verstotingsbrief. U beweert dat de clan enkele dagen na het incident van 22 september 2011 bijeenkwam en dat u een maand de tijd kreeg om uw naam te zuiveren (zie CGVS, p.19). Tegen die tijd was u echter al in België, waarop de stam overging tot uw verstoting (zie CGVS, p.19-20). Volgens uw verklaringen werd u dus medio of eind oktober 2011 verstoten. Vreemd genoeg werd de door u voorgelegde verstotingsbrief pas op 26 november 2011 ondertekend, met andere woorden: twee maanden na het incident (zie Documenten, vertaling verstotingsbrief, toegevoegd aan de groene map van het administratief dossier). Dit doet uiteraard ernstige twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Men kan namelijk verwachten dat u heel duidelijk kan zeggen wanneer u werd verstoten, temeer omdat u veelvuldig contact had met (A.) en deze aanwezig was bij het clanoverleg (zie CGVS, p.19). Het Commissariaat-generaal voegt daar aan toe dat de bewijswaarde van de verstotingsbrief bovendien zeer relatief is. Het betreft namelijk een handgeschreven document dat door om het even wie, op om het even welk moment kan zijn opgesteld en uitgegeven. De brief heeft dan ook weinig of geen bewijswaarde zolang deze niet wordt ondersteund door coherente en geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is.

Hetzelfde geldt voor de poging tot ontvoering waarvan uw dochter (D.) het slachtoffer was. Er zijn opvallende discrepanties tussen uw verklaringen en de inhoud van de politieaangifte. Om te beginnen is het verhaal van hoe u de kopie van de politieaangifte in uw bezit kreeg, zeer merkwaardig. U verklaart dat u aanvankelijk niet geloofde dat er een ontvoeringspoging was. U zag er namelijk een list van uw echtgenote in om te kunnen scheiden (zie CGVS, p.8). Om te bewijzen dat ze niet loog, stuurde

uw echtgenote u een kopie van de aangifte op. Wat daar ook van zij, uw verklaringen over wat er die dag precies is gebeurd, zijn weinig precies en weinig coherent. U beweert dat u enkel weet wat er in de klacht staat (zie CGVS, p.18). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u de inhoud van de brief niet bijster goed kent. Op de vraag of er in de aangifte een allusie wordt gemaakt op uw probleem met de stam, antwoordt u simpelweg: "Niet op gelet. Ik vermoed van niet" (zie CGVS, p.15). Wat uiteraard opvallend is aangezien de aangifte over de mislukte ontvoering van uw dochter gaat en de politieaangifte uw enige aanknopingspunt is om te weten wat haar overkwam. Dat u een dergelijk laconiek antwoord geeft, komt daarom weinig doorleefd en dus weinig geloofwaardig over. Verder beweert u dat u uit de politieaangifte kon opmaken dat uw echtgenote op een gegeven moment op (D.) ging liggen en schreeuwend de aandacht van de omstaanders trok (zie CGVS, p.14). Dit detail wordt echter niet vermeld in de politieaangifte (zie Documenten, vertaling kopie politieaangifte 6-7/02/2012, toegevoegd aan de groene map van het administratief dossier). Het klemmt dat u enerzijds beweert niets te weten wat er tijdens de mislukte ontvoering van (D.) gebeurde, om daarna details toe te voegen die niet in de politieaangifte worden vermeld. Dit geeft uw verklaringen een weinig coherent en geloofwaardig karakter. Het Commissariaat-generaal merkt verder op dat u enkel een kopie van de politieaangifte voorlegt, waardoor de authenticiteit van de aangifte niet kan worden geverifieerd. De bewijswaarde van het document is bijgevolg gering. Bovendien blijkt dat er op grote schaal wordt gefraudeerd met dergelijke documenten (zie Landeninformatie, IRQ2012-010w, toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier). De door u voorgelegde politieaangifte kan bijgevolg pas enige bewijswaarde hebben wanneer ze wordt ondersteund door geloofwaardige en coherente verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is.

De andere door u voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie.

Uw identiteitsdocumenten, de identiteitsdocumenten en de foto's van uw gezin bevestigen namelijk enkel uw identiteit en uw familiale situatie. Ze doen verder geen uitspraak over de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Hetzelfde geldt voor uw opleidingscertificaten en uw diploma's, ook zij doen geen uitspraak over de door u ingeroepen vrees voor vervolging. De foto van een vrouw, van wie u beweert dat ze (Hu.) is, doet evenmin uitspraak over de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Op basis van deze foto kan namelijk niet worden afgeleid of het werkelijk om de door u beschreven (Hu.) gaat, noch of u een affaire had met de vrouw op de foto.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviseerd. Ook de sjiietische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een 4 gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*". Hij citeert artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag van Genève van 1951 en toetst zijn situatie en feitenrelaas aan de criteria zoals vastgelegd in dit artikel, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State en de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, rechtsleer en het "*Handbook on procedures and Criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*" van UNHCR.

Volgens verzoeker gaat verweerder uit van de verkeerde veronderstellingen. Hij stelt inderdaad geen contact meer te hebben met zijn familie. "*(K.) heeft dan ook eerst alle andere familieleden opgebeld van verzoeker om zo uiteindelijk bij hem terecht te komen aangezien hij bloedgroep O+ heeft*". K. belde verzoeker op uit wanhoop en wou het leven van zijn vrouw redden.

Verzoeker sprong voorzichtig om met zijn relatie met Hu. De grootmoeder en de dochter bevonden zich twee verdiepingen lager, de grootmoeder is reeds oud en de dochter nog jong. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) verwacht een rationele houding in liefdeszaken. Ondanks het gevaar te worden gedood, komt overspel voor. Wat verboden is draagt bij tot opwindning. Men kan het relaas niet in twijfel trekken omdat verzoeker niet de verstandigste beslissing nam. Voorts was er weinig kans dat de man van Hu. hen zou ontdekken. Verweerder concludeerde dat verzoeker hier lichtzinnig overging ondanks dat hij verklaarde dat hij met Hu. wilde trouwen.

Verzoeker nam nadat K. hem belde opnieuw contact op met K. en Hu. omdat hij niet wilde dat K. iets zou vermoeden.

Aan verzoeker werd nooit gevraagd waarom hij zich aangetrokken voelde tot Hu. Bovendien is dit voor hem, een man uit het Midden-Oosten, moeilijk te beschrijven en is dit een gevoel.

Verzoeker bracht zijn vrouw en kinderen niet op de hoogte van zijn vlucht omdat hij weinig tijd had om te vertrekken.

Hoe hij Hu. nu kan bereiken, weet verzoeker niet. Wat er met haar gebeurde weet hij evenmin. A. vertelde hem dat zij naar haar familie verhuisde en hij weet niet hoe hij meer informatie moet vergaren aangezien hij werd verstoten door zijn stam en enkel nog via A. informatie krijgt.

Omtrent de verstotingsbrief betoogt verzoeker dat een fout sloop in de vertaling. De brief werd ondertekend op 16 november 2011 en niet op 26 november 2011. Deze brief is inderdaad geen officieel document maar een intern document van de stam. Verzoeker legt een brief neer waarin de overste van zijn stam advies vraagt aan een hogere instantie en het antwoord krijgt dat hij moet worden verstoten.

Voorts stelt hij dat de aangehaalde details over de ontvoeringspoging op zijn dochter wel in de politieaangifte en het gerechtelijk document staan. Waar wordt gemotiveerd dat de aangifte slechts wordt neergelegd in kopie stelt hij dat hij niet kan aantonen dat deze echt is en dat het CGVS ook niet bewijst dat deze vals is.

Verzoeker stelt nog steeds problemen te hebben gekend door zijn huwelijk met een soennitische vrouw. Hij betoogt dat hij de bescherming van de autoriteiten niet kan inroepen nu deze zichzelf niet kunnen beschermen en geen individuele bescherming kunnen bieden.

2.1.2. Ter staving van zijn asielrelaas voegt verzoeker de volgende stukken bij het verzoekschrift: een verstotingsbrief van 16 november 2011, een politieaangifte en document van de rechtbank en briefwisseling van de overste van zijn stam (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 17-19).

2.1.3. Op 12 juli 2012 en 13 september 2012 brengt verzoeker bij aangetekend schrijven een voor eensluidend verklaarde vertaling bij van de sub 2.1.2. vermelde, bij het verzoekschrift gevoegde stukken (rechtsplegingsdossier, stukken 6 en 10).

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De Raad dient inzake de asielaanvraag een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst te hebben verlaten ingevolge de problemen die hij zou hebben gekend omwille van zijn overspelige relatie met Hu. Hij legde echter bevreemdende verklaringen af omtrent het uitgangspunt van zijn relatie met Hu. Uit de verklaringen, waarnaar terecht wordt verwezen in de bestreden beslissing, blijkt dat hij immers geen overtuigende reden kon geven waarom haar echtgenoot K. uitgerekend hem opbelde wanneer Hu. bloed nodig had. Hij gaf verschillende mogelijkheden doch bleek niet zeker te zijn welke de exacte reden was. Verzoeker stelt *post factum* dat K. eerst al zijn andere familieleden zou hebben opgebeld om zo uiteindelijk bij hem terecht te komen doch deze verklaring kan niet worden gerijmd met zijn verklaringen bij het CGVS. Wanneer hem daar werd gevraagd waarom K. hem opbelde, bleek hij de reden hiervoor niet te weten doch opperde hij dat hij mogelijks werd opgebeld omdat hij in de buurt werkte, omdat K. wist dat hij O+ als bloedgroep had of omdat hij familie was (administratief dossier, stuk 4, p.24). Bovendien laat verzoeker de vaststelling ongemoeid dat hij in dit kader tegenstrijdige verklaringen aflegde, daar waar hij even verder, wanneer werd gevraagd hoe K. wist dat zijn bloedgroep O+ was, stelde dat deze dit niet wist (*ibid.*). Deze vaststellingen klemmen nog des te meer daar verzoeker blijkens het feitenrelaas na de bloedtransfusie een goed contact zou hebben onderhouden met K. en Hu., zodat aangenomen kan worden dat hij de reden waarom hij werd opgebeld zou kennen.

Verzoeker legde voorts weinig doorleefde verklaringen af, daar waar hij niet kon aangeven wat hem aantrok in Hu. waardoor hij bereid was om het risico te lopen om voor haar te worden vermoord. Hij kwam, hiernaar gevraagd, niet verder dan te stellen: *“Dat weet ik niet”* (*ibid.*, p.24). Dat hem dit nooit zou zijn gevraagd mist dan ook feitelijke grondslag. Dat verzoeker afkomstig is van het Midden-Oosten kan deze vaststelling niet verklaren. Redelijkerwijze kon worden verwacht dat hij toch op enigszins doorleefde wijze zou kunnen aangeven waardoor hij zich aangetrokken voelde tot Hu.

Daarenboven is het niet aannemelijk dat verzoeker, nadat hij Hu. aanvankelijk trachtte te stoppen en desondanks werd overgehaald tot de eerste seksuele betrekkingen met haar, enerzijds het contact met K. en Hu. verbrak omdat hij niet tevreden was, het beschouwde als fout en wenste dat het nooit gebeurd was, doch anderzijds onmiddellijk terug contact met hen zou opnemen nadat K. hem belde om te vragen waarom hij niet meer kwam (*ibid.*, p.17). Dat hij niet wilde dat K. iets vermoedde kan deze vaststelling niet verklaren. Indien verzoeker Hu. aanvankelijk daadwerkelijk trachtte te stoppen, toch werd verleid en hierover achteraf berouw had kan worden aangenomen dat hij op een andere wijze zou handelen.

Verder is de handelwijze van verzoeker en Hu. niet aannemelijk daar waar zij seks zouden hebben gehad wanneer zowel de moeder van K. als diens dochtertje eveneens in de woning aanwezig waren (*ibid.*, p.21). Dat zij niet bij hen sliepen en de leeftijd van de moeder en het dochtertje van K. kunnen dit niet verklaren. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker en Hu. voorzichtiger zouden omspringen met hun relatie, en dit gelet op de risico's en de consequenties verbonden aan overspel.

Verzoeker legde bovendien incoherente verklaringen af omtrent de wijze waarop zijn stam werd op de hoogte gebracht nadat zijn overspelige relatie met Hu. aan het licht kwam. In de vragenlijst gaf hij immers aan dat K. naar zijn grootvader ging, waarna deze grootvader K. gerust stelde, aangaf dat recht zou geschiedde en het hoofd van de stam inlichtte (administratief dossier, stuk 9, vragenlijst, p.3). Bij het CGVS stelde verzoeker eveneens dat K. naar het huis van zijn grootvader ging, doch gaf hij duidelijk aan dat K. aan zijn grootvader niet wilde zeggen wat het probleem was en er met zijn grootvader niet over wou praten. Tevens gaf hij nu aan dat het niet zijn grootvader maar K. zelf was die het hoofd van de stam inlichtte (administratief dossier, stuk 4, p.18-19).

Verder motiveert de commissaris-generaal met recht dat het opmerkelijk is dat verzoeker zijn vrouw en zijn kinderen niet op de hoogte bracht van zijn vertrek alvorens Irak te verlaten, alsmede dat zij dit slechts vernamen in november, hetzij meer dan een maand na zijn vertrek, en via zijn vriend A. Dat hij weinig tijd had om te vertrekken kan deze vaststelling – te meer daar hij deze blijkens de bestreden beslissing bij het CGVS toeschreef aan verscheidene andere redenen, met name dat hij schrik had dat zijn echtgenote hem zou verklikken en dat hij geen sim-kaart had – niet verklaren aangezien hij nog vijf dagen in het land bleef na zijn betrapting. Bovendien kan deze uitleg hoe dan ook niet verklaren waarom hij zijn echtgenote en kinderen ook nadien nog meer dan een maand in het ongewisse zou hebben gelaten over zijn vertrek.

Verzoeker legde bij het CGVS tevens manifest tegenstrijdige verklaringen af omtrent de vraag of zijn vrouw al dan niet op de hoogte was van zijn overspelige relatie met Hu. Wanneer hem aanvankelijk werd gevraagd: *“Weet ze van uw buitenechtelijke relatie? En sinds wanneer wist ze er van?”*, antwoordde hij: *“Nee”*. Vervolgens gevraagd: *“Hoe komt ze dat ze het niet weet?”*, antwoordde verzoeker: *“Hoe zou ze het weten?”* en stelde hij dat hij dit haar niet vertelde omdat hij zijn familie niet kapot wilde maken (*ibid.*, p.7). Even verder wijzigde verzoeker deze, nochtans duidelijke, verklaringen en beweerde hij plots dat zijn vrouw hem beschouwde als een bedrieger omdat zij achter zijn overspelige relatie kwam. Wanneer hij werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid trachtte hij deze te nuanceren door te stellen dat zijn vrouw het in het begin niet wist maar nadien erachter kwam (*ibid.*, p.7-8). Zijn aanvankelijke verklaringen waren echter duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar en laten geen ruimte voor deze nuancering.

Het voorgaande klemt nog des te meer daar verzoekers gedrag en houding, zowel voor als na zijn vertrek uit zijn land van herkomst, niet kunnen worden gerijmd met zijn verklaringen inzake zijn beweerde relatie met Hu. Verzoeker verklaarde dat hij toekomstplannen had met Hu. Meer bepaald was Hu. van plan om te scheiden van K. en zouden hij en Hu. van plan zijn geweest om te huwen (*ibid.*, p.21-22). In het licht van deze verklaringen is het vooreerst niet aannemelijk dat verzoeker, wanneer zij werden betrap en nadat hij K. bewusteloos sloeg, Hu. gewoon zou hebben achtergelaten aangezien aangenomen kan worden dat ook zij in gevaar zou zijn. Daarenboven bleek verzoeker tijdens het gehoor bij het CGVS onwetend over het verdere lot van Hu. Zij zou volgens A. zijn meegenomen door haar familie doch verzoeker gaf aan voor het overige geen nieuws meer te hebben over haar. Gevraagd

of hij nog contact met haar had, gaf hij aan van niet, wees hij erop dat haar familie in Suleimaniya is en stelde hij zich de vraag hoe hij haar kon contacteren. Uit zijn verdere verklaringen bij het CGVS blijkt dat hij niet eens een poging ondernam om contact met haar op te nemen. Wanneer werd gevraagd wat hij deed om haar te proberen contacteren, antwoordde hij immers slechts: *“Er is geen manier om haar te contacteren. Hoe kan ik haar contacteren? (...) Er is geen enkele verbinding tussen iemand en zij. Wie moet ik vragen om het achteraf te weten?”* (*ibid.*, p.20). Redelijkerwijze kan nochtans worden aangenomen dat verzoeker, indien deze in Irak daadwerkelijk een overspelige relatie had met Hu., zelfs met haar wilde huwen en samen met haar werd betrap op overspel, minstens enige poging zou hebben ondernomen om met haar contact op te nemen nadat hij het land verliet. Ook in onderhavig verzoekschrift poneert verzoeker dat hij niet weet hoe hij Hu. kan bereiken of hoe hij informatie over haar kan verkrijgen (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.6-7). Hij toont, ondanks dat hiertoe gelet op zijn beweerde relatie en relaas herhaalde en ernstige pogingen mogen worden verwacht, echter opnieuw niet aan ook maar enige poging tot contactname te hebben ondernomen. Bovendien stelt verzoeker, ter terechtzitting ondervraagd overeenkomstig artikel 14 PR RvV, tot op heden geen contact te hebben gehad met Hu. en blijkt ter terechtzitting andermaal dat hij daartoe zelfs geen poging heeft ondernomen daar waar hij, gevraagd of hij een poging deed om Hu. te contacteren, zich beperkt tot de algemene stelling dat hij niet weet waar te beginnen. Dat verzoeker zelfs niet de minste poging heeft gedaan om contact op te nemen met Hu. of zich nader te informeren over haar lot, getuigt van een frappant gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en de persoon van Hu. en ondergraaft de ernst en de geloofwaardigheid van zijn beweerde vrees voor vervolging.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde relatie met Hu., noch aan de problemen die hieruit zouden zijn voortgevloeid.

De bijgebrachte documenten en stukken vermogen niet de teloorgegangene geloofwaardigheid van het relaas te herstellen.

Wat betreft de verstotingsbrief van verzoekers stam, zoals opgenomen in het administratief dossier (stuk 12: documenten) en opnieuw neergelegd in het kader van onderhavig beroep (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 17; stuk 10), alsmede de briefwisseling van het stamhoofd van verzoeker (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 19; stuk 6), dient te worden opgemerkt dat deze documenten slechts worden bijgebracht in kopie, zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen bewijswaarde kan worden gehecht.

Ook de politionele en gerechtelijke documenten aangaande de poging tot ontvoering van verzoekers dochter worden slechts in kopie neergelegd, zodat ook aan deze stukken geen bewijswaarde kan worden toegekend (administratief dossier, stuk 12, documenten; rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 18; stuk 10), te meer daar het uiterst bevreemdend is dat deze stukken, ondanks dat zij zouden zijn uitgereikt door politie en gerecht, louter handgeschreven zijn en geen officiële hoofding noch enige vorm van opmaak bevatten. Bovendien kan de inhoud van deze documenten niet worden gerijmd met verzoekers verklaringen. Verzoeker beweerde immers dat zijn echtgenote wist dat het K. was die hun dochter trachtte te ontvoeren omdat zij bij deze poging tot ontvoering K. in de wagen zag zitten (administratief dossier, stuk 4, p.24-25). Blijkens de vertaling van deze documenten diende verzoekers echtgenote echter klacht in tegen onbekenden en gaf zij duidelijk aan dat zij de ouders niet kende en nog nooit had gezien (administratief dossier, stuk 12: documenten; rechtsplegingsdossier, stuk 10).

De overige door verzoeker bijgebrachte documenten (*ibid.*, stuk 12: documenten) vermogen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde pertinente redenen, die door verzoeker overigens niet worden betwist, evenmin de teloorgegangene geloofwaardigheid van zijn relaas te herstellen.

Daar waar verzoeker nog op algemene wijze aangeeft dat hij steeds problemen heeft gekend omwille van zijn gemengde huwelijk, dient te worden vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat hij louter om deze reden zijn land heeft verlaten of bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren. Verzoeker huwde immers reeds in juni 1996 en verbleef na dit huwelijk nog gedurende meer dan vijftien jaren en tot eind september 2011 in zijn land van herkomst. Daarenboven verklaarde hij zelf uitdrukkelijk dat hij omwille van deze reden alleen Irak niet zou hebben verlaten (administratief dossier, stuk 4, p.6, 9, 23, 25).

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, *“de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen*

voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming)” en de materiële motiveringsverplichting, “minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”.

Hij benadrukt dat zijn identiteit en afkomst van Bagdad niet worden betwist. Verzoeker citeert uit de informatie in het administratief dossier en uit persberichten omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad. In Bagdad komen herhaaldelijk bomaanslagen voor waarbij wekelijks tientallen doden vallen. De situatie valt onder de noemer ‘gevechten’ en deze gevechten zijn voortdurend aangezien zij met een regelmatige frequentie voorkomen. De strijd die gevoerd wordt tussen de terreurbewegingen en de overheid in Bagdad blijft aanhouden. Er worden bepaalde risicogroepen geïdentificeerd maar er vallen wel duizenden onschuldige burgerslachtoffers. Verzoeker stelt zich de vraag hoeveel dodelijke burgerslachtoffers er moeten vallen om te kunnen spreken van een hoog risico. Hij stelt dat het aantal burgerslachtoffers in Irak in 2011 is gestegen, citeert uit een e-mail van Iraq Body Count over het verschil tussen hun cijfers en deze van de overheid en betoogt dat de redenering van verweerder bevreemdend is. Hoewel deze zelf opmerkt dat de situatie stagneert wordt geen subsidiare bescherming meer geboden aan mensen uit Bagdad. Verzoeker vindt het merkwaardig dat verweerder nu concludeert dat geen bescherming meer wordt geboden aan mensen van Bagdad. Het gevaar is daar even groot als vorig jaar. Er is geen objectieve reden om een kandidaat-vluchteling afkomstig van Bagdad op heden anders te behandelen dan enkele maanden geleden. Daar dit verschil in behandeling niet gerechtvaardigd is, is het gelijkheidsbeginsel geschonden.

Bovendien geeft de plotse, ongegronde wijziging in het beleid van verweerder aanleiding tot willekeur. Verweerder krijgt geen termijn opgelegd waarbinnen een dossier moet worden behandeld. Dit heeft tot gevolg dat personen die op hetzelfde moment Bagdad ontvluchtten een verschillende beslissing kunnen krijgen. *“De toekenning van de subsidiare beschermingsstatus is een loterij, aangezien er geen rekening wordt gehouden met de datum van aankomst van de kandidaat-vluchtelingen”.* Verzoeker is één van de pechvogels die na het jaareinde van 2011 een beslissing kreeg en aan wie de subsidiare beschermingsstatus niet werd toegekend. Er is geen objectieve reden waarom hij langer moest wachten op zijn gehoor bij het CGVS. Hij wordt dus ongelijk behandeld ten aanzien van landgenoten die op hetzelfde ogenblik of zelfs later in België zijn aangekomen.

Verzoeker meent voorts dat het asielbeleid van andere Europese landen irrelevant is nu verweerder de Belgische wetgeving moet respecteren en de Belgische wetgever ervoor koos om een ruimere bescherming toe te kennen dan EU-landen. Het woord ‘individuele’ zoals opgenomen in artikel 15, c) van de voormelde richtlijn werd in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet niet opgenomen.

Verzoeker beticht verweerder er in onderhavig verzoekschrift nog van dat deze zich lijkt te focussen op statistieken en zich de vraag stelt: *“vragen er te veel mensen afkomstig van Bagdad asiel aan in België? Wagen te veel mensen die het slachtoffer zijn van de aanhoudende onrusten in Bagdad zich aan de verre reis naar België om alhier in alle rust te kunnen leven?”.*

2.3.2. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog inzake de veiligheidssituatie in Bagdad de volgende stukken bij het verzoekschrift: een aantal persartikels, een e-mailbericht van Iraq Body Count en een uittreksel uit de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 3-16)

2.4.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet welk artikel van de aangevoerde richtlijn hij geschonden acht noch op welke wijze dit zou (kunnen) zijn gebeurd, zodat deze schending niet dienstig wordt aangevoerd.

2.4.2. Inzake de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht kan dienstig worden verwezen naar het gestelde dienaangaande *sub* 2.2.1.

2.4.3. Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel en de stelling dat rekening zou moeten worden gehouden met de datum van asielaanvraag door de kandidaat-vluchtelingen, dient te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de

beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag en dus niet, zoals verzoeker laat uitschijnen, zoals deze bestaat op het ogenblik van de indiening van deze aanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

2.4.4. Voor zover verzoeker zich om de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van zijn asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de *sub* 2.2.3. vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas. Verzoeker komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker kan voorts in zijn betoog inzake de algemene veiligheidssituatie in Bagdad niet worden gevolgd. Hij stipt weliswaar met recht aan dat in Bagdad nog veiligheidsincidenten voorkomen doch bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet moeten diverse objectieve elementen in ogenschouw worden genomen. Uit de omstandige en gedetailleerde informatie in het administratief dossier (stuk 13: landeninformatie), waarin de veiligheidssituatie in Bagdad uitgebreid en nauwgezet wordt geanalyseerd en waarbij terdege rekening wordt gehouden met het gegeven dat aldaar nog veiligheidsincidenten voorkomen, blijkt dat deze incidenten eerder doelgericht van aard zijn en dat, de diverse objectieve elementen (het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, ...) in acht genomen, de situatie aldaar niet van aard is dat zij beantwoordt aan het bepaalde in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De informatie die verzoeker bij het verzoekschrift voegt (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 3-16) doet aan het voorgaande geen afbreuk. Integendeel blijkt ook uit de bij het verzoekschrift gevoegde informatie dat het geweld in Bagdad overwegend doelgericht is en kan hieruit niet worden afgeleid dat verzoeker ingevolge zijn loutere aanwezigheid in Bagdad een reëel zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Bovendien worden de hoger gedane vaststellingen en conclusie omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad bevestigd en gehandhaafd in de informatie die door verweerder bij de nota wordt gevoegd en in de ter terechtzitting neergelegde *Subject Related Briefing* van 16 juli 2012 inzake de actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak - Bagdad (rechtsplegingsdossier, stukken 5 en 12). Op basis van het geheel van de informatie in het administratief dossier en het rechtsplegingsdossier dient aldus te worden besloten dat in hoofde van verzoeker geen reëel risico op ernstige schade voorhanden is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS